

תת"ע 2142/12/19 - מדינת ישראל נגד פנחס רנדלר

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 2142-12-19 מדינת ישראל נ' פנחס רנדלר
בפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

נגד

פנחס רנדלר

הנאשם ע"י ב"כ עו"ד סייג

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 19.9.19, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין עבירה של שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית, בשעת הוראת נהיגה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 16(ב) לתקנות התעבורה.

הנאשם, באמצעות בא כוחו, כפר באישום המיוחס לו וטען: "הנאשם לא מודה. הנאשם לא החזיק טלפון".

ביום 4.2.20, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד המתנדב, מר אמיר אברהם יפרח, עורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 ומזכר, שסומן ת/2.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 19.9.19, בסמוך לשעה 14:43, ישב הנאשם לצדה של תלמידת נהיגה, יעל כלפון, שנהגה ברכב בנתיב הימני בכביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום ובהגיעם לק"מ 20, נצפה הנאשם על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי, בנתיב השני מימין, כאשר הוא אוחז בידו הימנית, טלפון נייד בצבע בהיר/כסוף, עם נרתיק נפתח, אף הוא בצבע בהיר, פניו מופנים מטה, לעבר הטלפון הנייד ואגודלו על גבי המסך. העד המשיך בנסיעה לצד הרכב, לאורך כברת דרך של 100-200 מטרים והמשיך להבחין בעבירה, כאמור, עד שלבסוף, כרז לתלמידה לעצור את הרכב, תוך שמירה על קשר עין רצוף עם הרכב, עד לעצירתו.

העד הסביר לנאשם את מהות העבירה ורשם מפיו את הדברים הבאים: "אני מצטער. הטלפון היה סגור. 2. למה אתה עושה לי את זה?". הנאשם חתם בסמוך לתגובתו לעיל.

העד נחקר והשיב, כי הבחין בעבירה תוך כדי נהיגה, שכן זו מיומנות אותה רכש לאורך השנים.

העד נשאל ואישר, כי זיהה את המכשיר שאחז הנאשם בידו, כטלפון סלולרי וזאת ממרחק של כשני מטרים.

בשלב זה, נעמד הסגור במרחק של כשני מטרים מהעד ואחז בידו מכשיר, שאל את העד לצבע המכשיר וזה ענה כי הוא כסוף ואז, טען הסגור, כי אין זה כלל מכשיר טלפון נייד, אלא יומן דיגיטלי, בו עושים מורים לנהיגה שימוש במהלך שיעורי נהיגה.

העד השיב, כי הבחין במועד העבירה, הבחין בבירור בטלפון נייד וכן, הנאשם המשיך להחזיק את הטלפון הנייד בידו ואף טען, כי הטלפון היה סגור, כפי שנרשם בתגובתו ב-1/ת ולא טען בפניו, כי לא מדובר בטלפון נייד.

העד נשאל אם ייתכן כי המכשיר שהוצג באולם בית המשפט, הוא המכשיר אותו אחז הנאשם במועד העבירה והשיב כי זה לא ייתכן, שכן הכיסוי מימין של המכשיר שהוצג הוא כהה ואילו הטלפון עם הכיסוי בו הבחין במועד העבירה, היה בהיר.

על פי גרסת הנאשם, יש לו טלפון קבוע, המותקן מצד ימין ולא היה לו אף פעם כיסוי לטלפון הנייד. הנאשם אישר כי טען בפני העד, כי לא דיבר בטלפון והתכוון למעשה, כי החזיק מכשיר ביד. הנאשם העיד כי כשנה לפני כן, נעצר בגין עבירה וזהה ולמד את הלקח ושב וטען, כי אחז בידו יומן דיגיטלי.

בחקירתו הנגדית, נשאל הנאשם מדוע לא הביא את תלמידת הנהיגה כעדת הגנה והשיב, כי "לא ביקשו".

הנאשם אישר כי חתם לידי תגובתו ב-1/ת, וכן אישר כי אמר שהוא מצטער ו"למה אתה עושה לי את זה", אך טען כי לא זכור לו שאמר שהטלפון היה סגור ולגרסתו, חתם מבלי לקרוא את הכתוב.

לשאלות בית המשפט, השיב הנאשם תשובות מתחמקות, כמפורט בעמוד 7 לפרוטוקול, שורות 15-23 - לא הבין מה הכוונה "להתעסק" עם הטלפון הנייד, השיב כי ייתכן ובדק "לאן אמור להגיע, מה השיעור הבא" ולאחר שנשאל מה בדיוק בדק, "מה או איפה השיעור הבא", השיב כי בעצם בדק את שעת השיעור של התלמידה הבאה, אך הכחיש כי עשה זאת לאורך 200 מטרים.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. סעיף 16 לפקודת התעבורה, קובע בסעיף (ב), כדלקמן: **"מי שבידו רישיון להוראת נהיגה לא ישתמש, בשעת הוראת נהיגה, בטלפון קבוע או נייד, אלא באמצעות דיבורית; בסעיף זה - "דיבורית" - התקן המאפשר שימוש בטלפון בלא אחיזה בו, ובלבד שאם ההתקן**

מצוי בטלפון, הטלפון יונח ברכב באופן יציב המונע את נפילתו; "טלפון" - מכשיר המיועד לתקשורת שיש בו לחצנים לחיוג".

2. בתי המשפט, נתנו פרשנות מרחיבה למונח "שימוש", בהקשר לטלפון נייד. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיוג ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאל יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

3. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד התייחס לנתיבי הנסיעה, מיקומו ביחס לרכב בו נסע הנאשם, תיארו את הטלפון הנייד, לרבות הכיסוי שלו והאופן בו אחז בו הנאשם וציין כי הבחין בעבירה מתמשכת לאורך 100-200 מטרים. העד שמר על קשר עין רצוף עם הרכב עד לעצירתו, תיעד את תגובתו המלאה של הנאשם וציין את פרטי תלמידת הנהיגה.

4. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית. העד עמד על כך שהמכשיר בו הבחין במועד העבירה, היה טלפון נייד ולא המכשיר שהוצג באולם בית המשפט.

5. גרסת הנאשם, לא עשתה עלי רושם אמין וזאת בלשון המעטה. הנאשם בחר שלא לטעון בשום שלב, עד למועד ההוכחות, כי אחז, לגרסתו, ביומן דיגיטלי ומדובר למעשה ב"עדות כבושה" שמשקלה יהיה בהתאם. יודגש, כי אם אכן, היה בידי הנאשם יומן דיגיטלי, כנטען, מה מנע ממנו להציג אותו, על אתר, בפני העד?

6. הנאשם חתם ליד תגובתו ב-1/ וחזקה, כי ידע היטב על מה הוא חותם וכי אין מדובר בחתימה על קבלת הדו"ח, שמופיעה בנפרד, בחזית הדו"ח ולא בחלק של הנסיבות.

7. הנאשם אישר בחקירתו הנגדית, את כל מה שכתב העד מפיו, למעט, למרבה הנוחות, הטענה כי "הטלפון היה סגור", לגביה, טען כי "לא זכור לי דבר כזה". תשובת הנאשם עשתה רושם מתחמק ולא סביר.

8. הנאשם לא הביא לעדות בבית המשפט את תלמידת הנהיגה, שאין ספק כי יכולה הייתה לתמוך בגרסתו וטעמיו עמו, אך הדבר יזקף לחובתו.

9. בתת"ע 1064-03-14, מדינת ישראל נ' חג'אזי, נכתב על ידי כבוד הש' בכר:

בדברי ההסבר להצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (איסור שימוש בטלפון קבוע או נייד בעת הוראת נהיגה), התשס"ו-2006, נאמר: "מורה הנהיגה משפיע רבות על מיומנויות הנהיגה שמאמץ התלמיד לקראת קבלת רישיון הנהיגה החדש. מורה הנהיגה צריך להיות מרוכז בתכנים שהוא מעביר לתלמיד

וכמובן במקביל, להיות קשוב וערני למה שמתרחש בכביש בזמן השיעור עצמו, ולכן מוצע לאסור על המורה לדבר במכשיר סלולרי, אם זה במכשיר עצמו או בדיבורית, כדי שהוא יוכל להיות מרוכז כל כולו בשיעור. לאור מספר מקרים בהם התרחשו תאונות דרכים בזמן שיעורי נהיגה, בגלל חוסר ערנות של מורה הנהיגה, הצעת חוק זו חשובה כדי לנסות למנוע תאונות דרכים מיותרות. על כן, מוצע לקבוע, כי מורה נהיגה לא ישתמש במכשיר טלפון קבוע או נייד, בעת שיעור נהיגה, אלא אם הוא משתמש בדיבורית. זאת, משום שמורה נהיגה עוסק בהוראת נהיגה ובו-זמנית, אחראי על הנעשה בכביש"

ובהמשך, קבע כבוד הש' בכר: "... מורה הנהיגה הינו היחיד בעת השיעור אשר בקיא דיו בחוקי התנועה ומסוגל להימנע ממפגע תעבורתי. יותר מכך, העובדה לפיה במקרה דנן ראשו של הנאשם היה מוטה כלפי מטה בעת שליחת המסרון כאשר מכשירו אחוז מתקן כטענתו, הינה חמורה שבעתיים, שכן בכך איבד המורה כל קשר למתרחש בכביש והגביר עוד יותר את הסיכון הפוטנציאלי להתרחשות תאונה אשר היה קיים מלכתחילה בעת שליחת מסרון".

10. מן האמור לעיל, אנו למדים כי המחוקק מצפה ממורה לנהיגה להיות מרוכז אך ורק בנעשה בכביש ובשיעור הנהיגה וגרסת הגנה לפיה, הנאשם היה מרוכז למעשה ביומן דיגיטלי, במהלך שיעור נהיגה בכביש מהיר, הנה גרסה שעדיף כי לא הייתה נשמעת בבית המשפט.

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' אדר תש"פ, 03 מרץ 2020, במעמד הצדדים